

Vânzătorul de vise de Emilia PLUGARU

Nimeni nu ar fi putut spune exact când a apărut acel bătrân singuratic la marginea podului ce despărțea orașul în două. Tuturor li se părea că omul e de când lumea acolo. Mic la stat, gârbovit, într-o haină ponosită, stătea ore în șir așezat pe o buturugă, privindu-i pe trecători cu ochi strălucitori și cumiți, strigând din când în când cu un glas neobișnuit de răsunător pentru vârsta sa:

– Cumpărați vise! Hai la vise! Cumpărați vise!

Bătrânul era înconjurat de buchete de flori de câmp uscate. De la acele buchete adia a primăvară, a pădure, a brazdă proaspătă și, lucru ciudat, în preajma lor ți se părea că te afli în mijlocul câmpului, printre flori înmiresmate, printre vânturi calde și nebunatic.

– Cumpărați vise, cumpărați vise! nu obosea să strige bătrânul de dimineață până seara târziu.

Visele sale nu erau altceva decât acele buchete uscate de flori de câmp. Cei mai mulți trecători aruncau câțiva bănuți într-o pălărie veche întoarsă cu fundul în jos, se alegeau cu câte un "vis" și își căutau de drum. Erau însă și dintre acei care îi strecurau, printre dinți, moșului vorbe veninoase:

– Cine îți permite, boșorog bătrân ce ești, să tulburi liniștea orașului în fiecare dimineață cu neroziile tale? Cu ce se ocupă legea? Unde e legea? De ce oare doarme această lege care de fapt ar trebui să-i protejeze pe cetățenii ei? Pe ăștia îi irita enorm mirosul florilor de câmp.

În zilele de odihnă era mare forfotă în jurul moșului. Veneau mai ales oamenii ce-și lăsaseră cândva copilăria rătăcind pe dealuri și pe vâlcele. Ascultau poveștile bătrânului, se îmbătau de mireasma florilor, își aminteau cu nostalgie de zilele când își răcoreau călcâiele în iarba mătăsoasă a locurilor natale și se simțeau fericiți.

Într-o dimineață de toamnă, cu puțină ceață, dar care își mai păstra încă din căldura dimineților de vară, la marginea podului apăru un tânăr înalt, zvelt, cu părul des, cenușiu, ce-i cădea neascultător peste frunte. Ochii băiatului sclipeau, iar fața îi era luminată de o mare fericire.

– Moșule, zise el vesel, ia găsește-mi mata, în stogul ăla de vise unul frumos, cel mai frumos, căci mâine aș vrea să i-l dăruiesc unei ființe dragi. Pricepi, moșulică? Mâine mă însor. Cu cea mai minunată fată din lume. Cum crezi, întrebă flăcăul zâmbind larg, va fi un cadou pe cinste? Bătrânul îl privi un timp în tăcere.

– Te-am întrebat ceva, începu să-și piardă răbdarea flăcăul.

– Da, da. Bineînțeles, îi răspunse distrat moșul. Iartă-mă! M-am lăsat furat de gânduri. Ziceai, de un vis?

– Păi, cam așa ceva...

– Să ai un vis, nu e rău, dar dragul moșului, nu cred că e potrivit să dăruiești unei mirese un vis. Visele nu întotdeauna se realizează și atunci... la ce bun? Te-aș sfătui să-i faci cadou miresei tale un buchet de trandafiri roșii. Ar fi minunat. Unei mirese îi dăruiești flori proaspete. Îi dăruiești dragostea, încrederea ta, speranța în ziua de mâine și zău, nicidecum un vis. Visele, de... le ții pentru tine și apoi ce vezi aici sunt doar vise de noapte...

– Cum adică?

– Adică-ți procuri un buchetel, îl duci acasă și pe parcursul a mai multor ani, periodic, vei visa unul și același vis. Visul îți va fi după cum îți va fi și sufletul...

– Atâta tot? se miră flăcăul.

– Da băiete, atâta tot. Acum te hotărăști dacă dorești să-ți mai dau un buchet sau ba. La o adică nici nu cunoști prea mare lucru despre visele mele.

– Eh, moșnege... Iar eu care credeam... Auzisem atâtea lucruri frumoase despre tine, dădu a lehamite din mână flăcăul. Dacă știam nu mai făceam atâta drum.

– Nu te supăra. Ți-am spus adevărul, de ce să te mint.

– Înțeleg. Văd că ești om cumsecade... Știi ceva? dă-mi un buchet. Adică un vis. Să-l am ca amintire. Bătrânul îl măsură cu privirea, de parcă ar fi dorit să-l vadă pe dinăuntru.

– De ce mă privești așa? se fâstâci un pic flăcăul.

– Nu te speria, îi zâmbi cu bunăvoință bătrânul. Vreau să văd cam ce vis ți se potrivește. Uite, ia-l pe acesta, și moșul îi întinse un buchet de flori roze. E un vis frumos, adăugă el. E al tău.

– Mulțumesc, bătrâne. Ține leul!

– Nu, refuză moșul. Nu am nevoie de bani. Socoate că ți l-am făcut cadou. Și să-ți mai spun ceva. Stau aici băiete, nu ca să adun averi, ci fiindcă îmi place să le amintesc oamenilor că-n viață există loc și pentru vise. Aș muri de plictiseală dacă aș sta de unul singur toată ziua. În singurătate, bătrânețea, fiule, e atât de tristă...

- Lasă, moșule, se înduioșă tânărul, nu mai ești chiar atât de bătrân.
- Ai dreptate. Astăzi am întinerit un pic. Îmi pare bine că te-am cunoscut...

<https://www.povesti-pentru-copii.com/povesti-pt-copii-mici/vanzatorul-de-vise.html>